

»Jamen, det er alligevel saa underligt, ... saadan at rejse væk uden at sige noget. Og netop nu!« sagde Ivan og fortalte om det Brev, han havde modtaget fra Hasselager, og om Oberstens Visit, der endnu ikke var bleven gengældt.

Fru Salomon saae spørgende paa sin Mand. Men han sagde ingenting. Han havde gjort sig til Regel ikke at udtale sig om sin tilkommende Svigersøn. Han rystede blot paa Hovedet og sagde derefter:

»Naa, lille Børn! Skal vi saa gaa i Seng!«

\*

\*

\*

Det Skib, hvorpaa Per befandt sig, var forlængst naaet ud i aaben Sø.

Som en svømmende Kæmpesarkofag gled det store, sorte Skibsskrog henover den rolige Havflade i den disede, halvlyse Nat, mens Kulrøgen bølgede som et Sørgeflor henover Kølvandets tavse Følge. Himlen var skydækket og laa tung og sort langs Kimingen. Men hist og her var der dog en Rift i Skyerne, hvorigennem en bleg Stjerne kiggede ned som et Engleøje, der syntes at følge den højtidelige Ligfærd.

Per sad ensomt paa det øvre Midterdæk, indsvøbt i sin Kappe, og saae udover Vandet.

Alle Skibets andre Passagerer var efterhaanden gaaet til Ro. Hverken fra Fordæksrummene eller Kahytterne hørtes længer Stemmer.